

Via Alpina (5x kamperen, 2 hutten, 1 x gast, 7x albergo/htl.)

	17 juli	Rooms Rilke in Trieste
B1.	18 juli	Hosteria in Bagnoli– Val Rosandra.
B2.	19 juli	Camping Obelisco – Opicina.
B3.	20 juli	Camp wild Lago Doberdó
B4.	21 juli	Camp wild jachthut Friuli
B5.	22 juli	Albergo La Case del Pellegrino in Castelmonte
B6.	23 juli	Rifugio Solarje
B7.	24 juli	Camp wild Stupizza
B8.	25 juli	Azienda Agriturstica Campo Di Bonis Montemaggiore
B9.	26 juli	Camp wild Sella Canizza
B10.	27 juli	Stolvizza, gast Luciano
B11.	28 juli	Albergo Leon Blanco Moggio Udinese
B12.	29 juli	Rifugio Grauzaria
B13.	30 juli	hotel Cella in Arta Terme
B14.	31 juli	Albergo Aplis in Ovaro
	01 aug	nachttrein
	02 aug.	thuis

Aantal kilometers: 330 km, zeer grof geschat.

Aantal hoogtemeters: 8.000-12.000 m.

7 Topografische kaarten nodig gehad.

Van dag tot dag.

17 juli: Na een vlucht van en paar uur naar Venetië en een treinreis door heet maar groen land kom ik in Triest aan vroeg 's avonds. B&B Rilke is snel gevonden en ik wordt hartelijk welkom geheten door de eigenaresse samen met een andere Italiaanse waar een schoothondje aan vast gegroeid lijkt te zijn. Een pizza in een nabij gelegen restaurantje eten is vreemd. De cultuurovergang is altijd veel te groot als je vliegt. Ik val snel in slaap die nacht. Het is wel en dat zal het voorlopig blijven erg warm.

B1 - 18 juli: Trieste – Val Rosandra (8 km ?)

Met een ontbijt ticket in de hand probeer ik het adres te vinden waar koffie en croissant zouden wachten. Helaas niet gevonden, dan maar voor een ontbijt betalen.

De bus die me naar de rand van de stad zou brengen om van daar uit te starten met mijn Via Alpina, blijkt na een half uur weer bij het beginpunt uit te komen. Zoals wel vaker de komende dagen zal blijken is niet alle informatie die ik krijg even betrouwbaar.

De volgende lijn 41 die brengt me wél voor 2.5 euro naar Bagnoli. Ik stap eerder uit in Duomi anders hoef ik niet meer te wandelen die dag.

De ciclavia is een lang fietspad dat door een groot deel van de regio naar Slovenië leidt. Daar start ik dan met een voor mijn gevoel loodzware rugzak. Na 1.5 uur ben ik bij Rifugio Premuda, een voormalige berghut voor een espresso!. De B&b is nog dicht want die verwachten me pas over een aantal uren.

Als ik het dorp heb bekeken en de Spar heb leeg gekocht, wacht ik dan ook in de schaduw af. Later blijkt dat ik per ongeluk voor de dag erna had gereserveerd. Maar ik kreeg weer koffie en er werd voor mij een andere B&b geregeld die ook nog goedkopen was. Super aardige mensen zoals vrijwel altijd overal zal blijken.

B2 - 19 juli: Val Rosandra - Opicina. (15 km)

Vertrek: 07.30. Aankomst camping Obelisco in Opicina om 13.30 Bijna 5 uur echt gelopen. Deze dag en de komende zal ik mijn lichaamsgewicht een aantal malen uit gaan zweten. Het is bijna de hele dag meer dan 30-35 graden en ik zal veel in de zon moeten lopen. Elke schaduw wordt met gretigheid benut. De hitte zal het lopen zwaarder maken dan verwacht.

Ik beh nu al twee flinke rode schuurplekken in de lies van het vele gezweet. Gelukkig zal ik daar de

volgende dagen na er een laagje uierzalf er op gesmeerd te hebben geen last meer van hebben. Die avond loop ik echter nog wel met flinke o-benen.

Camping Obelisc met uitzicht over de baai van Muggia ligt mooi. Aardige mensen, lekker hapje eten, biertje en een plek in de schaduw voor de tent. 32 Graden die nacht!

Na aankomst bleek de batterij van mijn Suunto horloge-hoogtemeter leeg te zijn, na jaren gebruik. Dus moest ik de stad in lopen en na wat navraag werd ik uit gebreid geholpen. Binnen een half uur had ik een nieuw batterij in mijn horloge zitten.

B3 - 20 juli: Opicina – Doberdó. (40 km)

06.40 vertrek, aankomst Sistiana rond 11.30 en Lago Doberdó om 16.35. Twee uur sneller dan op papier! Weer 40 km er bij en daarmee ook nog 2 uur van de volgende etappe af gelopen! Deze dag zal ik wel mijn eerste overbelasting klachten aan mijn rechterknie gekregen hebben. Maar ik merkt er toen nog niets van helaas.

Bij het dorpje Villagio dei Pescatore lekker in de zee gezwommen. Na 10 minuten weer net zo bezweet als daarvoor, maar: Who cares! Het was een prachtig pad hoog langs de kust met veel mooie uitzichten en prachtige historische gebouwen (kerkjes en kasteeltjes) langs de kust.

Het duurde even voor ik het karstmeer Doberdó had gevonden. Geen pad te zien langs de asfalt weg. Wel mijn eerste 2 (altijd Duitse) tegenliggers gehad. Mensen die Alpe Adria route lopen, een wat luxere variant van Salzburg naar Trieste. Ze vertelden me dat om de bocht (3 km) een trattoria lag. En die was open. Ha, dat had ik al op de kaart gezien. Dus doorstomen en aldaar aan het bier. De eigenaars woonden in Trieste en zouden later 's avonds afsluiten. Ik kon op het gras achter het restaurantje kamperen en het toilet gebruiken. Lekker gegeten en slapen maar. Het meer was overigens volledig op gedroogd wegens regen gebrek. Haha. De muggen waren er wel volop.

B4 - 21 juli: Doberdó – Capriva. (43 km)

06.45 weg, aankomst Castel Rubbia - cafebar om 11.15. En van 12.15 tot 17.15 weer op pad. Zo'n 9 uur echt gelopen, 43 km.

Ik zat de hele dag tussen de uitgestrekte wijngaarden rondom de stad. Cividale del Friuli. Mooi gebied wel, veel irrigatie kanaaltjes. Maar wel een nogal penetrante zwavel geur.

De stad Gorizia heb ik omzeild door via Savogna d'Isonzo te lopen en een zeer drukke brug met razend voorbij gaand verkeer over de hemels blauwe Soca rivier te nemen. Daar weer uit gebreid gebadderd, geschoren en gewassen. In Lucinico een Spar leeg gekocht voor proviand. Winkels zijn dun gezaaid. Onderweg nog wilde kersen geplukt.

Aan de bosrand van Monte Galuz bij Capriva de Friuli de tent op gezet. Vlak bij een jachttorentje. Geen jachtseizoen dacht ik, maar toen ik net alles lekker uit gestald had en de schemering begon, kwam de jager! Of ik maar even wilde verkassen naar de volgende open plek. Ik zat midden in zijn schietrange voor de wilde zwijnen, die heel gevaarlijk waren.

Later bedacht ik dat hij waarschijnlijk illegaal wilde jagen, want de zwijnen hadden jonkies en dan mag je niet schieten. Dit werd later door iemand bevestigd toen ik navraag deed. Ik heb geen schot gehoord die nacht, maar wel allerlei geluiden in de nacht.... In de verte wat weerlicht maar geen verkoelend buitje helaas. Ik had die dag 2 keer een hert gezien. Overdag veel spechten gehoord en 's nachts een boomkikker.

B5 - 22 juli: Capriva – Castelmonte. (38 km)

Opstaan om 05.00, natte tent in pakken en om 05.45 weg met een powerbar achter de kiezen.

Na 5.5 uur druipen van het zweet kwam ik om 11.15 in Scrió in het Sloveens grensgebied. Vandaag voor het eerst wat last mijn rechterknie. Geen goed teken, maar allá even aankijken en stokken goed gebruiken. In Scrió was een leuk restaurantje, maar wel gesloten. De overbuurvrouw die kwam even kijken en vertroetelde me met koude thee, koud water, en een glaasje wijn van eigen huis! Om 12.45 vertrok ik fris weer om een uur later in een riviertje te duiken (riu Idrijo). 30m cm diep, maar lekker koud.

Lopen naar Albana om hoog van 90 m naar 650 m. Dat hakte er wel in. Ik moest nog een flink end over het hete asfalt, toen ik toch maar mijn duim op stak toen er een (van de zeldzame) auto achter op kwam. Ik vreesde serieus dat ik aan de kook zou raken anders. De man bracht me graag naar het 2 km verderop gelegen Castelmonte. De abdij aldaar op een heuveltop had ook een herberg voor 35 euro met ontbijt. Hier kwam ik mijn derde stel Duitsers tegen, die me koffie gaven en die ik mijn al gebruikte topo kaarten gaf. Zij had een flut kaart voor de Alpe Adria. Het is de bedoeling dat ze de kaarten later naar me opsturen met de post. Ze bleven hier niet, maar liepen nog naar beneden, naar Cividale del Friuli.

Vandaag 10.5 uur weg en 8.5 uur gelopen over zo' n 38 km.

B6 - 23 juli: Castelmonte – Solarie. (20 km)

Vertrek om 07.30, aankomst Rif. Solarie om 15.30

Ik ben om 13.25 in San Volfango op 715 m. hoogte. Mijn rechterknie doet toch wel iets meer pijn. Ik loop dan ook af en toe niet de sterk op en neer gaande bospaadjes die wat technisch zijn, maar de onverharde weg. Die is veiliger en dan zie je nog eens een keer een huisje of zelfs een gehuchtje.

Verder geen mens te bekennen meestal. Verkeer bijna nul en veel huizen staan leeg. Wat is het heet. Na een uurtje pauze met brood en worst, loop ik in een dik uur naar Rifugio Casone Solarie (950 m), een heuse berghut (heuvelhut eigenlijk) om 100 m van de grens met Slovenië.

8 Uur onderweg en zonder de pauzes heb ik ruim 6 uur gelopen.

In deze hut zijn nog 2 gasten, Duits stel, hij een vrij rijke industrieel (begin 70) die met een van zijn secretaresses (10 jaar jonger) getrouwd is en nu lekker reist en stukjes van Alpe Adria loopt.

De huttenbazen zijn twee aardige jonge flink met bloemenvol getatoeëerde jongelui.

B7/8 - 24 juli: Solarie – Stupizza (12 km)

Rond 08.30 weg. Om 13.15 ben ik in San Pietro al Natisone (180 m). Startend met een klimmetje over een smal verhard weggetje langs de grens, in plaats van over een graspaadje wat hogerop in de felle zon. Toen een afdaling over een hele steile grashelling en dito bospaadje waar ik af en toe op de knieën onder de vegetatie door moest. Dat kwam uit in Lase en ging weer de rimboe in tot in Topolo.

Daar weer steil omhoog naar de Bocchetta al Topolo, een soort pasje. Boven aan in het bos stond daar ineens een wandelaar: Bruno uit Chividale. Die was eens aan de wandel in zijn omgeving gegaan. Ook flink bezweet door de hitte, liepen we samen een stuk verder tot in Polava. Daar aan een beek gegeten, ik kreeg zijn brood en plakken ham. Er ligt hier een boeddhistisch centrum. De vlaggetjes wapperend er dan ook in grote getale. Ik besloot om met Bruno mee te rijden. Zijn auto stond hier en hij kon me in San Pietro al Natisone afzetten. Een stuk uit de route, maar de 'officiële' route van die dag voerde nog even naar een hoog gelegen hut (900 m) op 5 uur lopen! Dat werd me te gortig. Ik had er al 4 uur lopen op zitten en het was ondraaglijk heet die dag.

In San Pietro, even pizzastukje en espresso en lopend langs de wat drukkere asfaltweg naar het noorden om weer op de route te komen. Na een paar km een lift van een lokale dame. In Stupizza 9 km verder op, was er wel brood en eten te krijgen. Dat viel tegen. Wel water bij een lokale bewoner en toen eerst maar weer eens lekker zwemmen in de Natisone rivier en toen bij een soort educatief centrum over beren (er is er ooit 1 gezien hier!) aan een broodje.

Toen doken de laatste wandelaars die ik zou tegen komen op. Een jong Duits stel uit Berlijn, die onder andere Alpe Adria liep in stukjes, erg relaxed. We zetten allenmaal onze tent op in het gras en kregen nog een sleutel voor de toiletten van de beheerder.

Toen uit eten in een restaurant waar pizza zou zijn te halen, maar een paar km lopen richting Sloveense grens. Na 45 minuten dan wel over een riskante asfaltweg kwamen we zo bij een soort hamburgertent die goed vol zat met lokaal volk uit de wijde omtrek leek het. Toch wel aardig gegeten en met een liter bier terug sjokkend naar de tent in het donker met gevaar voor eigen leven, door de hard rijdende Italianen! De meest riskante dag uit deze reis, denk ik.

B8 - 25 juli: Stupizza – Montemaggiore. (16 km)

Om 7.45 weg en rond 11.45 in Prosseno (545 m). 3 Uur gelopen. In het volgend dorp Montefosca kon ik wel brood krijgen was me verzekerd. Duh, 80% leegstand, 25 inwoners en iedereen boven de 75 jaar. Maar gelukkig was er een aardige man aan het werk in een oud huis. Die woonde zelf in Udine, dit was van zijn ouders geweest. Na wat gebabbel kreeg ik 4 broodjes met heel veel worst mee en een goed glas wijn ter plekke te legen!

Om 12.35 weer verder en rond 17.00 aan komst na 3 loop uren. Toen een flink stuk lopen door steil terrein in een ruige en woest gebied. Ik kwam uiteindelijk aan in Montemaggiore (795 m) en daar was de albergo: Azienda Agrituristica Campo Di Bonis. Een hele mond vol, maar de opa die het runde was erg leuk. Had in Brazilië gewoond als kind (1949) en uiteindelijk na een lang leven als 83 jarige terug in zijn geboortedorp. Hij sprak goed Duits (het is hier nog Oostenrijks geweest). Beide Wereldoorlogen werden door ons besproken. Er is in de regio erg veel aandacht voor WO-I want hier is veel gevochten. Ik was zoals gewoonlijk de enige gast en besloot maar een kamer te nemen (20 euro incl. ontbijt). Er was ook geen stukje onder de 45 graden helling te vinden ☺. Terwijl donkere wolken zich boven de Sloveense bergen van Triglav samen pakten, ging ik me installeren op mijn eigen patio, douchen en aan de birras! Na weer 6 stevige loop uren met 1 been in Slovenië de hele tijd ook wel verdiend. Mij teller staat grofweg op 185 km. In Montemaggiore kwam ook min of meer een eind aan de eindeloze geuren van de bloemen uit het Karst heuvelland en de cicaden die de hele dag zongen.

B9 - 26 juli: Montemaggiore – Sella Canizza. (piancicl: 15 km)

Om 07.40 weg en om 16.00 ben ik in Sella Carnizza (1090 m)

Eerst verloor ik een half uur omdat ik het pad dat bijna onzichtbaar zonder markering van een onverharde weg buiten het dorp zou beginnen, niet kon vinden. Maar toen met een fikse klim van ruim 800 m. omhoog naar Punta di Montemaggiore (1613 m). Daar was ik na 2.5 uur. Grandioos uitzicht over de Julische Alpen en over de Sloveense bergen. Op een half uurtje lag een hut die open zou zijn en waar ik volgens opa kon slapen. Dus niet! Potdicht, behalve de winterruimte waar water te halen was. Door naar beneden dan maar, naar Pian dei Ciclamini (795 m) over een tricky rotsige afdaling. Daar zou ook in een Albergo eten en drinken te halen zijn, maar deze tent was al een jaar dicht, volgens mensen uit dit dal die toevallig net in hun autootje wilden stappen. Blijkbaar worden de nieuwsfeiten alleen in 1 dal bij gehouden en verliezen ze hun betrouwbaarheid zodra je over een pas heen bent.

En daar kwam ineens een tandem slingerend over de weg aangebiet. Met natuurlijk 2 Nederlanders, die wel een deel van hun verse broodjes aan mij wilden geven. Zij gingen kamperen in Slovenië, 30 km verderop. Heel gezellig even.

Ik kon nu ofwel een tweede pas gaan doen (weer 850 m op) en dan kijken of ik iets kon vinden ofwel naar een nabij gelegen gat Ucea waar in ieder geval niets te krijgen zou zijn, behalve een kampeerplekje. Ook geen water! Ik koos voor het laatste en begon met een extra zak water, nu 5 liter bij elkaar over het asfalt te sjokken. Mijn camel bag bleek spoorloos te zijn, maar ik had nog een waterzak die net echt veel lekte. De rugzak was wel wat aan de zware kant inmiddels.

Toen kwam de redding, een auto die stopte. Een Italiaan van ongeveer 20 jaar uit Udine was aan het toeren. Hij wist echt van toeten nog blazen over waar hij eigenlijk was. De tank was wel bijna leeg. Ik vroeg hem zijn reisdoel. Geen doel! Ok, dan wist ik wel een reisdoel. Naar Ucea en dan de smalle asfaltweg naar Sella Carnizza op en daar mocht hij me dan afzetten. Dan had hij een mooie toer gemaakt en kon vast nog wel ergens tanken nadien! Prima!, was zijn reactie. Na bijna 1 uur eindeloos slingeren en klimmen, ik dacht dat we al in Slovenië waren, kwamen we dan mooi in de bar Baita al Taj in Sella Carnizza. Daar trakteerde ik hem op bier en strudel en na een foto genomen te hebben van ons 2-en vertrok hij weer. En ik kon kamperen, eten en drinken en had pas nummer 2 zo omzeilt. Als toetje had ik die dag ook nog heel mooi een slechtvalk gezien en een of andere grote berghoender!

B10.1 - 27 juli: Sella Canizza – Stolvizza. (25-30 km)

Om 05.40 op en om 06.30 weg. Ontbijt een reepee power om later met een broodje af te maken.

Natuurlijk weer eerste een steile klim naar 1431 m. en dan op en neer gaand naar Monte Guarda (1720 m). Prachtige tocht met super vergezichten. Ik kwam nog een slechtvalk tegen en later een schaapherder met zijn kudde. Op M. Guarda kwam er ineens een jongedame om de hoek die met enige wanhoop aan mij vroeg of ik water had. Ze was Tsjechisch en haar waterflesje van plastic was de avond vooraf stuk gegaan. Net voor ze een bivakhutje vlakbij had bereikt. Daar was verder ook geen water. Ik had nog 1/2 liter over en gaf haar die. Over een dik half uur zou ik na een afdaling toch bij de Malga Coot aan komen. Een malga is een combi van boerderij die meestal lokale producten verkoopt of soms een echt restaurantje heeft. Zo ook nu. De dame ging mijn route in omgekeerde richting volgen. Haar Sloveense landkaart hield op bij de grens, slim hoor.

Om 12.15 was ik aan de koffie en aan de polenta. Na een flinke pauze om 14.00 verder naar beneden, richting Stolvizza. Erg mooi, helaas ging het wel onweten en heel hard regenen. Schuilen was vrij zinloos. Na 20 minuten onder een boom was ik net zo goed nat, vooral mijn schoenen lekten door. Onder begeleiding van donder en bliksem heb ik maar door gesjokt, totdat ik door de slechte weer heen was. Daar scheen de zon en zo kwam ik met mooi weer in Stolvizza (570 m) aan. Soppend in mij schoenen, dat wel.

Lang leve de horeca, want de superminimercado was dicht maar de rest/bar open. Daar heb ik met vriendelijk gezelschap van de lokale oudjes, mijn spullen wat uit gehangen. Er werd veel Duits gesproken, naast het Italiaans, het Friulaanse Italiaans en het zeer lokale (alleen dit dal) oud Sloveens. De meesten hadden wel iemand van de familie in Nederland zitten, of waren er ooit zelf geweest. Zo ook Luciano Letig, in de 70, woont in Zurich, vroeger hier. Maar zijn vrouw was net 1 maand dood. Hun huis hier was nog volledig in gericht. Ik kon een kamer bij hem krijgen, met een lekker bed en een hete douche. De Zwitserse vlag wappert in zijn tuin en de kerktoren staat zo dicht bij dat ik de klok bijna kon aan raken. Ik heb geslapen als een roosje die nacht, in blokjes van 1 uur. De dag was zo'n 30 km lang geweest, 900 m op en ruime 100 m af.

Luciano vroeg me om in Nederland na te gaan of zijn eerste liefde Rietje Weijl nog leefde. Hij had nog

een adreswijziging gehad uit 1963. Ze waren toen uit elkaar en nu hij weduwnaar is, wordt hij nostalgisch.

B10.2 – 28 juli: Stolvizza – Moggio Udinese (18 km)

Na een ontbijt met ons laatste brood, eerst naar de miniSpar om nieuw brood te kopen. Vervolgens Luciana de hand geschud en beloofd dat ik zijn oude liefde zou proberen op te sporen, en vertrokken om 08.45. Rond 14.30 was ik in Resciutta (360 m). Terwijl ik daar lager zat, had ik het gevoel dat ik vooral berg op gelopen had. Ik moest dan ook eerst nog wel 300 m klimmen en vervolgens op en neer gaand uiteindelijk weer dalen. Onderweg de hele lengte door de vallei Val Resia gelopen, met mooie uitzichten. In Resciutta loopt een snelweg en is veel bebouwing. Om In Moggio Udinese te komen kon alleen door het beklimmen van een flinke heuvel (1.5 uur) of door even 3km te liften langs de snelweg. Een klant van het cafetaria waar ik een koffie had, wilde me wel even mee nemen. Hij moest toch die kant op.

Eenmaal in Moggio, een oud dorp met statige historische gebouwtjes in gecheckt bij een albergo. Wederom de lokale Spar geplunderd om genoeg eten te hebben voor de volgende bergketen. De albergo baas wilde wel even de hut voor me reserveren voor de volgende dag. Fijn geregeld zo. Rondom Moggio aan alle kanten imposante bergen die eind van de dag allemaal oranje kleurden. Vandaag dus een uur of 5 looptijd.

B11 – 29 juli: Moggio Udinese – Grauzaria (10 km)

De originele route was zeer lang en vanwege de slechte weersverwachting wilde ik anders lopen. Via het dal Val Alba eerst langs de weg een km of 6.5 en dan het bergpad op naar Rifugio Grauzaria. Na 4,5 km weg kreeg ik een lift. Mauricio ging toevallig ook naar die hut., dus instappen en na 5 minuten waren we bij de start. Hij was 62 jaar en een crack in de lokale bergen. Kende alle toppen en had van alles te vertellen. We sjokten in zijn tempo van 760 naar 1260 meter hoogte in 1 uur. Niet slecht dacht ik zo. Loretta en Federico runnen de berghut. Erg aardige lui in een prachtige goed uit geruste hut. Er was nog een Italiaan uit Gorizia, die wel bekend was met de Via Alpina. Hij was voor een dagje op de hut. Leuke kerel. Waarom ik een zak cement in mijn rugzak had, vroeg hij nog... Mauricio was al snel weer weg om een rondje hoog in de bergen te maken. Ik wilde eerst nog even pauzeren en eten. De geiten die ronde de hut liepen hadden in een onbewaakt moment al mijn verse broodjes op gepeuzeld. Ik kreeg wel nieuwe zei Federico. Die middag ging ik wel nog omhoog naar een pas over de rotsen. Maar na een lullig steil stukje en gebrek aan route markeringen, kreeg ik het ineens op mijn heupen en besloot om te draaien. Zonder rugzak lopen voelde ook al zo raar aan. De rest van de middag werd als rustdag met koffie en een biertje ingericht. Later die dag kwam nog een vriendin van Loretta uit het dorp beneden. Zij zou het weekend mee helpen. Het was nu vrijdag en ik was de enige toerist. Het weekend zou goed druk worden!

B12 – 30 juli: Grauzaria – Arta Terme (28 km)

Om 06.30 ontbijt. Zat niet lekker in mijn vel, de nacht een paar keer benauwd wakker geworden. Beetje claustrofobisch, het stapelbed leek op 2 cm boven me te zitten en het was te donker. Met een streepje licht van de gang kwam ik uiteindelijk weer in slaap. Ik had dit wel eens eerder gehad op grotere hoogte. Vreemd, ik hou het op wat mineralengebrek (?).

De route van vandaag begon spectaculair. De steile wanden van Creta Grauzaria zijn imposant. Via een pasje kwam ik in een kom van waardan ik de Monte Sernio vol in beeld had. Nog zo'n indrukwekkende rotsklomp. Toen door schitterend terrein met stukjes bos en heel veel bloemenweitjes, met soms veel orchideeën, omhoog naar een tweede pas. Daar kreeg ik een blik op nieuwe regio's en indruk van de fikse afdaling die me nog stond te wachten. De knieën deden het al weer best goed. Links niks en rechts een beetje stekend af en toe. Maar goed met de stokken werken was voldoende. Die stokken had ik ook nodig als mep stokken om het dicht gegroeide pad voor me af en toe bramenvrij te maken of om het natte gras af te slaan en te kijken welke keien waar lagen. Mijn strategie om kleine pasjes te maken werkt hier goed. Toch ben ik deze reis 2 keer met 1 ben weg gegleden en op mijn zij geland. Niks bijzonders eigenlijk, maar nu thuis is mijn linker scheenbeen onder de knie wat dik en voelt aan alsof ik er op geslagen heb met een kei. Een verlate kwetsuur zoals dat heeft. Het opvangen van de tweede val heeft op de meniscus van mijn linkerknie een slechte invloed gehad. Die doet behoorlijk zeer, maar pas sinds ik in Nederland ben! Ook een verlaat effect.

Goed afdalen dus naar bivakhut Sernio, waar een oude kerel met de koffie al klaar stond. Daar twee lokale wandel stellen gesproken. Een kerel kon me wel onderdak in Imponzo geven, als ik wilde. Hij zou om 16.30 bij het sportveld in Imponzo wel klaar staan. (Dat moest natuurlijk 18.30 uur zijn, want hij was er niet en het leek me ok wel erg snel voor om, zelfs met de auto om daar op te tijd te zijn).

Ik liep vrolijk verder naar beneden en was precies om 16.30 in Imponzo. De zaterdagmiddag voetbalwedstrijd was aanstaande, dus er kwamen allemaal jonge mannen in teamkleding in hun autootjes aan gereden. Na 40 minuten hield ik het voor gezien en ging proberen of ik kon liften naar Arta Terme een paar km verder op in het dal. Daar was een Spar en eventueel onderdak te vinden. Deze vallei was ongeschikt om te kamperen. Helaas zijn de wat grotere wegen in Italië niet voor voetgangers gemaakt en moest ik met langs me voortrazend verkeer bergop naar Arta door lopen. Daar een albergo genomen en mijn schoenen weer eens te drogen gezet. In het verder oninteressante dorp eerst de Spar weer bezocht, een pizza genomen en vroeg naar bed. Ik was vandaag wel moe. Deze dag ruim 8 uur echt gelopen en rond de 30 km af gelegd. Een flink onweer begon en duurde uren lang en gaf veel regen. De hele vakantie was tot nu toe een soort training in risicomanagement, grenzen aftasten, tijdplanning en continue inspelen op nieuwe situaties. En natuurlijk een ontdekkingsreis van waar er weer een SPAR te vinden was.

B13 – 31 juli: Arta Terme – Ovaro (30 km)

De laatste wandeldag zo zal blijken. Vandaag voelde ik mijn linker knie toch wel. Vrijwel zeker toch ook door de wat zware belasting van de lange afdaling gisteren. De optelsom van alle dagen begon zijn tol te eisen. Ik wist dat dat kon gebeuren en had al diverse scenario's bedacht van waaruit ik kon afbreken. De kans op zwaar onweer zou groot blijven, wat in mijn nadeel speelde. Vanuit Ovaro zou ik weer een nieuw gebied in trekken en daar uit weg komen kon dagen duren. Maar eerst nog even lopen.

Om 07.45 weg en rond 15.10 in Ovaro aan gekomen. Wederom een flink eindje.

De eerste klim vanaf 400 m. naar de kerk van San Pietro die op een steile heuvel (750 m) ligt ging vlot. Een prachtig kerkhof met oude graven lag er naast. Vanuit een graf zag je het mooie panorama echter net niet.

Daarna nog even door naar Fielis (850 m) een mooi oud piepklein dorpje verderop. Toen merkte ik dat ik mijn beslissing al bijna genomen had.

De weg begon zeer steil om hoog te gaan (8-WD nodig). Ik wilde mijn knieën niet over de grens heen gaan belasten en koos voor de optie: als er een auto op dit verlaten weggetje zou komen dan hou ik hem aan. Na een halfuur gebeurde dat dan ook. Een stel uit de buurt had het plan om Monte Dauda op te gaan en reed me van 1100 naar 1400 m. hoogte. Dat was precies tot de rand van de bossen. Vanaf dat moment in een prachtig panorama door naar de kaasboerderij/koffiestek Malga Meleit (1542 m). Na een polenta met kaas-aardappeltaart lunch om 11.00 over en pasje op 1680 m. langs Malga Craupa in een korte fikse regenbui met rukwinden over dichtgegroeide graspaadjes langzaam naar beneden. Er was nog even een gok over de route, want markeringen waren er niet en ik kon kiezen uit twee vergelijkbare zandwegen. Ik bleek de goede te hebben gekozen. Over een nu verharde weg moest ik tot 525 m. afdalen. Ruim 1000 m. dus.

De hier beginnende afdaling was door prachtig bos, maar de weg was te hard, niet fijn.

Een paar km voor Ovaro kwam ik ineens een jonge vrouw tegen, die meteen vroeg of ik de Via Alpina liep. Verbaasd zei ik ja. Zij was Amerikaans en zou morgen ook aan de Via Alpina beginnen in dezelfde richting. Had echter geen kaart (wel offline op de mobiel) en wist niet zo veel van de route. Ik vertelde haar wat ervaringen van mij. Nou ze ging nog even bergop voor het uitzicht, terwijl het onweer al samentrok boven ons hoofd.

Ik naar beneden en al snel in flinke regenbuien en donderslagen naar Ovaro toe. Ik maakte me een beetje ongerust over Rachel. Omdraaien moest ze van mij en ook afdalen naar beneden. Haar verantwoordelijkheid.

In Ovaro snel bij een overdekt terras neer geploft en een koffie genomen. Volgens de bazin was er alleen een hotel een paar km verder op, daar zat Rachel ook. Ik na een poos weer door de regen die kant op, maar kon niks vinden. Bij een huis was een man in de tuin bezig en hij vertelde me waar ik heen moest en zou me wel even brengen met zijn oud auto. Aardig!

Hotel Aspis was een splinternieuw hotel/educatiefcentrum, mooie plek. Ik had geen keuze en nam een kamer en kipte mijn rugzakspullen op bed. Drogen die handel.

Na een tijd hoorde ik dat Rachel ok weer terug was. Ze was inderdaad vlak na mij om gedraaid, maar kon me niet meer inhalen zei ze, terwijl ze flink hard ging op haar neopreen 5-fingerschoentjes. (?) Samen gegeten en wat gekletst. Ze was een advocate die voor NGO's werkte en toe aan een nieuwe kijk op het leven. Dus dan loop je de Via Alpina he! We zouden elkaar de volgende ochtend bij het ontbijt wel zien en ik zou dan definitief laten weten of ik nog verder ging lopen.

Ik wilde eerst de nacht afwachten.

01 aug.: Ovaro – Tolmezzo – Carnia – Udine – Venezi Mestre – Munchen – Keulen -
Monchengladbach – Venlo – Nijmegen. – Lent

De ochtend was het duidelijk: ik had te veel last van mijn knieën (eigenlijk spieraanhechting van de boven benen, zo is gebleken) en trok hier de grens. STOPPEN. En volgend jaar afmaken. Rachel was nog niet te zien, dus een briefje af gegeven voor haar. Veel succes!

Toen door iemand van het hotel naar de bushalte gebracht en de terugreis aanvaard. Die ging snel op een vreemd stuk na. Ik werd van Tolmezzo naar Carnia gestuurd voor de trein naar Villach (Oostenrijk). Die ging echter via Udine en dan weer langs Carnia 4 uur later! Onzinnig, zoals ook een ouder 80-jarige Italiaan opmerkt die in de trein bij me zat. Hij sprak Engels (!) en vervloekte Trenitalia om zijn verwarrende slecht werkende ticketautomaten. Mee eens. In Venetie Mestre kocht ik een ticket naar München. Daar zou ik dan wel weer verder zien. Ik wild nog een broodje uit een automaat trekken, maar dat bleef hangen. Een man die er naast stond zag dat en bood me spontaan zijn Italiaanse bol met Servische ham aan.

Sacha moest naar Riverotto waar de Dolomieten begonnen. In de trein vertelde hij dat hij zijn familie in Servië had bezocht en al bijna 24 uur onderweg was. Thuis wachtte vrouw en 7-jarig dochtertje, hij was werkeloos radioloog. Na dat ik zijn ander broodje en water ook had moeten aan nemen, namen we afscheid in Riverotto. Voor me zat nog een Zweed, die aan de Riviera was geweest. Hij was op weg naar Göteborg.

In de trein zat ook een Afrikaans stel, dat een gigantische hoeveelheid bagage mee had. In een van de tassen zat volgens mij gerookt vis, want die stonk door de hele coupé heen.

Nadat ik in München een ticket naar Nijmegen had gekocht met mooie aansluitingen, bleek de Zweed ook dezelfde trein te hebben. Alleen een ander treinstel dus we zagen elkaar niet meer.

Ik kon de nacht enigszins slapen. In Keulen kwamen we 45 minuten te laat aan. De trein naar Mönchengladbach was net weg, maar de volgende stond al klaar. Een dametje dat al vanaf München in de trein zat vertelde me dat ze in Kitzbühel woonde bij haar zoon en nu op bezoek in Eindhoven ging. Ook haar verhaal kreeg ik de komende uren te horen, over verstoorde familie relaties en zo. Dat is wel het leuke van treinen.

02 aug:

Rond 09.30 aankomst Lent.

The end.

